

ника пушка падна безсилно, четника дигна ржка, закри си очитѣ и се извърна облѣнъ въ сълзи.

„Ето, въ тоя мигъ Богъ ми подкрѣпи ржката: азъ извадихъ револвера и, пиянъ отъ затъпителна тжга, прѣкратихъ днитѣ на дѣдо Ангела... Ехъ, убихъ го, споредъ клѣтвата ни, за да го не хванатъ, та да не може турчина звѣръ да обругае още веднажъ тия свещенни гърди на стария герой:—да ги не гори съ нажеженъ шишъ!“

